

των υἱῶν τοῦ κ. Λεβίδου, ὁ νεανίσκος Νικόλαος ἢ Νικηφόρος, δὲν ἐνθυμούμεθα καίως.

Τοῦτο ἤρκεσεν εἰς τὴν τρυφερὰν ταύτην ὑπαρξιν, ἵνα ἐμπνευσθῇ ὑπὸ φρονήματος ἐκτάκτου. Δὸν Κισῶτος ὁ δεῦτερος ἐφαντάσθη πάραυτα, ὅτι ἡ θεία Πρόνοια πρὸς χάριν τοῦ ἐγένετο νηπιαγωγὸς καὶ ἔτι προώρισεν αὐτὸν πρὸς ἔργα μεγάλα.

Τάχιστα διήρσατο τοὺς Ἕλληνας ἡμᾶς εἰς δύο τάξεις, εἰς ἐχθροὺς, ἐπιβουλευομένους τὴν δόξαν τοῦ, καὶ εἰς φίλους, οὐδὲν ἄλλο ἔργον ἔχοντας ἢ νὰ ὑπηρετῶσι τὸ μέλλον τοῦ. Οὕτω καὶ ὁ προκατόχος τοῦ τῆς Ἰσπανίας ἥρωος, ἐφαντάζετο, ὅτι οἱ μάγοι καὶ οἱ δαίμονες καὶ ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ Ἄδου ἐξ αἰτίας τοῦ διηρέθη εἰς δύο ἀλληλομαχοῦντα στρατόπεδα.

Ἀλλὰ, δὸν Κισῶτος ὁ Ἕλλην, δὸν Κισῶτος ὁ τρυφερός, εἰσήγαγεν ἐν τῇ πασχούσῃ φαντασίᾳ τοῦ καὶ νεωτερισμὸν οὐχὶ ἐπουσιῶν, ἵνα μὴ φανῇ ὅτι ἀντιγράφει κατὰ γράμμα τὸν Ἰσπανόν. Ἦνοιξε κατάλογον ἰδιαιτέρον, καὶ λαμβάνει ὑπὸ σημείωσιν τακτικὴν τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ἐχθρῶν καὶ φίλων τοῦ, ὅπως ὑποβηθῇ τὴν ἀρρωστον αὐτοῦ διάνοιαν, κατὰ τὴν διανομὴν τῶν ἀμοιβῶν καὶ τῶν ποινῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ τελειωτικοῦ θριάμβου τοῦ, ἥτις δυνατόν νὰ ἀπέχη οὐκ ὀλίγον ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῶν ζώντων.

Ἐννοεῖται, ὅτι οἱ δυστυχεῖς συντάκται τοῦ *Μὴ Χάρεσαι*, κατεγράφησαν εἰς τὴν στήλην τῶν ἐχθρῶν τοῦ νεανίσκου· διότι, ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις τῶν πανδήμων στεναγμῶν, ἐτόλμησαν νὰ συμμερισθῶσι τὴν κοινὴν ἀγανάκτησιν κατὰ τῆς ἀδελτηρίας καὶ τῆς ἡλιθιότητος τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς, καὶ νὰ ἀναφέρωσιν οὐχὶ μετὰ τοῦ ἀναλόγου θαυμασμοῦ, τὸ ὄνομα Δὸν Κισῶτος τοῦ τρυφεροῦ.

Ὅποιον λάθος, φίλε Καλιβάν, νὰ ὀνομάσῃς *μωρολόγον* ἐν βρέφος ὀδοντοφυοῦν, καὶ νὰ ἀξιώσῃς μνείας ἕνα ἢ δύο ἐκ τῶν δημοτικῶν συμβούλων, ἐν ᾧ πάντες ὁμοῦ, δὲν ζυγίζουσιν, ὅσον ἐν τυφογενεῖ ἀποχώρημα.

Μήπως τὸ ἔπραξες ἵνα ἀποκαλύψῃς εἰς τὸν κόσμον τὸν νεώτερον δὸν Κισῶτον καὶ γαίην ἀφορμὴν ψυχαγωγίας εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ τοῦ κοιλιακοῦ τύφου; Ἄν τοῦτο εἴχῃ, κατὰ νοῦν, πονηρὸς Καλιβάν, ὅταν ἀνέφερες ἐν τῷ φύλλῳ σου τὸ ὄνομα τοῦ Ν. Λεβίδου, ἢ ποντικὰ παγίς σου συνέλαβεν ἐξοχὸν λείαν.

Ὁ Ἕλλην δὸν Κισῶτος ἐξῆλθεν εἰς τὴν δημοσιότητα. — καὶ θὰ ἦτο ἄδικον νὰ μένῃ ἀγνωστος τοιοῦτος θησαυρός—ἐξερεύχθη ἀφροῦς ἡρώϊμου· ἐξιομάχησε γενναίως πρὸς μύλους· καὶ, πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἰσπανικῆς παραδόσεως, ἀνηγορεύθη ἱππότης ἀληθὴς καὶ μαχητὴς τοῦ καλάμου ὑπὸ τοῦ συντάκτου τοῦ *Αἰῶνος*, ὑποκριθέντος ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ πρόσωπον τοῦ ξενοδόχου. Ἄξιος ὁ ἀνάδοχος, ἀξιώτερος ὁ βάπτιστικός!

Οὐχ ἦν τὸν παρετηρήθη σπουδαία ἑλλειψίς καὶ τοῦτο πρὸς ὄνειδος τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος. Ὁ Ἕλλην δὸν Κισῶτος ἐν μὲν τοῖς λόγοις, ὁμολογοῦμεν, δὲν καθυστέρει τοῦ Ἰσπανοῦ· ἀλλ' ἐν τοῖς πράγμασι πολὺ ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ ἐπιδείξῃ τὴν αὐτὴν γενναϊότητα καὶ τὸν αὐτὸν ἡρώϊσμόν· διότι ὁ Ἕλλην δὸν Κισῶτος, ἐν ᾧ τὸ ἄρθρον εἰς ὃ ἀπῆντα εἶχε καταχωρηθῇ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, ἐπερίμενε τὴν ἀπουσίαν τοῦ κ. Καλιβάν διὰ νὰ ὑβρίσῃ αὐτὸν βαρέως καὶ ἀναγώγως. Πρὸς δὲ τούτους μήτε ἐτόλμησε καὶ νὰ ἀναφέρῃ ρητῶς ἢ τὴν ἐφημερίδα ἢ τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον ὑβρίζει· τοῦτο ἀποδεικνύει ἀνανδρίαν αἰσχρὰν καὶ φαναριστικὴν καὶ συγχρόνως ἄγνοιαν τῶν κανόνων τῆς ἐπισυνῆς· διότι ἐν τοῖς τοιαύτοις προκλητικοῖς ὑβρεῶν καὶ ὁ μὴ τοσοῦτον ἱππότης, ὅσον οἱ δὸν Κισῶται, ἐννοεῖ ὅτι τὸ ὄνομα τοῦ ὑβριζομένου

πρέπει νὰ ἀναφέρεται ρητῶς καὶ σαφῶς· διότι ἄλλως δικαιούται πᾶς νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ ὑβριστὴς διὰ τῆς ἀοριστίας προπαρσκευάζει ἑαυτῷ ἄνανδρον ὑπεκφυγὴν.

Διὰ τοῦτο ὀνομάσαμεν τὸν Ν. Λεβίδην δὸν Κισῶτον *τρυφερόν* εἰσέτι· ἀλλὰ πιστεύομεν ὅτι τάχιστα θὰ συμπληρώσῃ καὶ θὰ ἰδανικεύσῃ ἑαυτόν, ὅπως ἀναδείξῃ τὴν Ἑλλάδα ἱσότημον καὶ ἐπίσης εὐάνδρον ὡς ἡ Ἰσπανία.

Χεσμές ὁ Ἰμδριος.

Σημειώσεις. Ἄς συγχωρήσῃ ἡμῖν ὁ φίλος συντάκτης τοῦ *Μὴ Χάρεσαι* κ. Βλάσιος Γαβριηλίδης, ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Καλιβάν γράφων, ἂν δὲν ἡδυνήθημεν νὰ πείσωμεν τὴν συνειδήσιν μας ὅπως παρέξωμεν αὐτῷ ἄλλην ἄμυναν ἢ τὴν παρούσαν. Ἄν δὲν εὕρῃ αὐτὴν ἐπαρκῆ, ἂς εὕρῃ τὴν ἐπαρκεστέρην κατὰ τῶν ἀναγώγων ὑβρεῶν τοῦ νεαροῦ δὸν Κισῶτος. Ὁ ὑπογεγραμμένος ἀναλαμβάνει ἐννοεῖται πλήρῃ καὶ ἀποκλειστικὴν τὴν εὐθύνην τῶν ὅσα γράφει ἀνωτέρω.

ΛΑΘΕΜΠΟΡΙΟΝ - ΚΙΑΡΑΜΟΝΤΕ.

Θὰ ἐρώτησθε ἴσως πῶς εἶνε δυνατόν νὰ συνυπάρξωσιν ὁμοῦ τὰ δύο ταῦτα; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τεθῇ ἐν τῇ αὐτῇ γραμμῇ τὸ ἰουδαϊκὸν τοῦτο καὶ ἐπισύρον τὴν περιφρόνησιν ἐγκλημα μὲ τὴν καλλιμόρφον αἰοδὸν τῆς ὁποίας ἡ φωνὴ ἐκλήσῃ τὰ ὦτά μας, καὶ ἡ μορφή κατεμάγευσεν τὰ ὄμματά μας. Πῶς εἶνε δυνατόν οἱ γλυκύτατοι φθόγγοι τῆς μουσικῆς τοῦ Γκουινώ καὶ τοῦ Δονιζέτι νὰ τεθῶσι παραπλεύρως μὲ τὰς διατάξεις τοῦ δασμολογίου, πῶς εἶνε δυνατόν ἡ Λίνδα νὰ λάβῃ ἔστω καὶ ἀπωτάτην σχέσιν μετὰ τελωνοφυλάκων;

Καὶ ὅμως τὰ πάντα εἶνε δυνατόν εἰς τὸν τόπον τοῦτον, εἰς τὸ κλεινὸν βασίλειον τοῦ Λαχομέν, ὅπου οἱ μὲν τετράχειρες διορίζονται ὑπουργοὶ καὶ ταμίαι καὶ διευθύνται λογιστηρίων, οἱ δὲ ἀβλαβεῖς ἄχειρες, ὡς ὁ Οὐνθαμ, σύρονται εἰς τὰς φυλακὰς μὲ δεσμά· . . . εἰς τοὺς πόδας· ὅπου ἡ Λιζιέ, ἡ βδέλλα ἡ ἐκμυζήσασα τὸ αἷμα χιλιάδων οἰκογενειῶν, καθὰ ὁ ἀκάματος Σπυλιόπουλος κατέδειξε μὲ τὰς ἀποκαλύψεις τοῦ, περᾶ ὑπερθεν τοῦ τελωνειακοῦ νόμου, τιμωρεῖται δὲ ὡς λαθρέμπορος . . . ἡ Κιαράμοντη.

Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς πῶς τρέχει τὸ πρᾶγμα, γινώσκω μόνον ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς φορέματος, περὶ φορέματος ἐνῆκοντος αὐτῇ, χρησίμου διὰ τὴν τέχνην τῆς, ὅπερ ἀπέχει τὸσον τοῦ ἐμπορεύματος ὅσον ἀπέχουσι οἱ τελῶναι ἀπὸ τοῦ βραδείου τῆς ἀρετῆς Μονθυόν. Δὲν ἤξεύρω πῶς τὰ ἐπλεξαν μὲ τὸ μεταχειρισμένον καὶ ἀμεταχείριστον, ζητοῦντες νὰ φορολογήσωσιν ἐπαχθῶς τὴν πτωχὴν αἰοδὸν καὶ τέλος πάντων κατεδίκασαν αὐτὴν ὡς λαθρέμπορον, ἐπιβαλόντες βαρὺ πρόστιμον, ὅπερ αὐτὴ ἡρνήθη νὰ πληρώσῃ καὶ δικαίως, διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἤξεύρω διατὶ δὲν πρέπει νὰ πληρώσῃ καὶ φόρον διὰ τὴν φωνὴν τῆς καὶ φόρον διὰ τοὺς ὤφθαλμούς τῆς, ἀφοῦ πληρόνουσιν ὅλαι αἰλοῖται ἐμπρηστικά ὕλαι.

Καὶ ἔως ἐδῶ μὲν οἱ τελῶναι τοῦ Πειραιῶς δυχροῦνται διπασθεν τοῦ νόμου καὶ ἐκείθεν πυροβολοῦσιν, οὕτω γὰρ ἔδοξε τοῖς πανεσφοῖς νομοθέταις ἡμῶν. Ἀλλὰ κακόβουλοι τινες διατείνονται ὅτι τοῦτο σχέσιν ἔχει κάπως μὲ τὴν ποταμορρίαν ἣν ἀπὸ καιροῦ ἔστησαν περίξ αὐτῆς τινὲς μεγαλό-νυμοι καὶ μεγαλόσχημοι, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ὁ τε-

Λαωνιακός νόμος θὰ ἐχρησίμευσεν ἀπλούστατα εἰς ὅ,τι χρησιμεύσει ὁ Φιγαρὼ ἐν τῷ *Κουρεὶ τῆς Σιδύλλης*.

Δὲν τολμῶ νὰ πάρω εἰς τὸν λαϊκὸν μου τοιαύτην διαβεβαίωσιν. Ἄν τοιοῦτό τι ἦτο ἀληθές θὰ ἐξεγείρετο ὅλος ὁ κόσμος καὶ πρὸς τούτοις ὅλη ἡ πρώτη σειρά τῶν ἐδωλίων τοῦ *Ἀπόλλωνος*.

Δὲν ὁμιλῶ ὡς τακτικὸς θαμὼν τοῦ θεάτρου, ὁμιλῶ ὡς μέλος τοῦ ρωμαϊκοῦ προκειμένου περὶ ξένης. Καλὸν θὰ ἦτο τὰ τοιαῦτα σκάνδαλα νὰ ἔλειπον, καὶ καλὸν θὰ ἦτο οἱ ὑπουργοὶ μας νὰ ἔδιδον ὡς παραγγελίαν τοῖς ὑφισταμένοις τὸ διάσημον λόγιον τοῦ Ταλλεϋράνδου: *Sur tout, pas trop de zèle*.

Ὅταν κανεὶς ἀκούῃ ὅτι τιμωρεῖται ὡς λαθρέμπορος ὁ εἰσάγων ἐν φόρεμα μεταχειρισμένον ἢ μὴ, ἐνθυμεῖται γελῶν κύριοι τελῶναι Πειραιῶς, τὴν εὐαγγελικὴν παραβολὴν τῶν καταβροχιζόντων τὴν κάμηλον καὶ διῦλισζόντων τὸν κῶνωπα. Καὶ ὅταν πρόκειται νὰ διῦλισθῶσι κῶνωπες πραγματικοί, ὑπομονή· τότε μάλιστα σὰς βοηθῶ καὶ ἐγὼ πρὸς ἐξόντωσιν τῶν τυραννικῶν αὐτῶν ζωῦριων τοῦ θέρους. Ἄλλ' ὅταν πρόκειται νὰ διῦλισθῇ ἡ Κισσαρόνη καὶ μάλιστα ἀπὸ χειρὸς τελωνοφυλάκων δὲν τὸ ἐπιτρέπω ἐν ὀνόματι τῆς αἰσθητικῆς, καὶ μαζί μου, πιστεύω, δὲν τὸ ἐπιτρέπουσιν οἱ συνδρομηταὶ τοῦ *Ἀπόλλωνος*.

Ζαχαρίας.

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΤΡΟΣ

ΠΡΟΣ

Ἐπίσκοπον Θαυμακοῦ.

Σὲ χαιρετῶ, Ἐπίσκοπε καὶ σοῦ φιλῶ τὸ χέρι...
Μετὰ χαρᾶς μου ἔλαβα τὸ τηλεγράφημά σας,
Κι' ἐνόμισα πῶς ἔβρεθκα μὲς 'στὰ δικά σας μέρη
Καὶ Ζήτω! Ζήτω! φώναζα κι' ἐγὼ 'στὴ συντροφιά σας,
'Εγὼ σὰς ἐλευθέρωσα, ἐγὼ ὁ Ἄλφα Κοῦ
Καλέ μου Θαυμακοῦ

Κι' ἂν ἡ Εὐρώπη ἤθελε νὰ σὰς ἐλευθερώσῃ
Κι' ἐγὼ δὲν τῷθελα, ἐστεῖς θὰ μένατε σὰν πρῶτα.
Δὲν ἤμπορῶσε 'λευθερίᾳ κανένας νὰ σὰς δώσῃ,
Κι' ἂν δὲν πιστεύης εἰς αὐτὸ ὅποιον κι' ἂν θέλῃς ῥῶτα.
'Εγὼ σὰς ἐλευθέρωσα, ἐγὼ ὁ Ἄλφα Κοῦ
Καλέ μου Θαυμακοῦ.

Νὰ μὴ νομίζετε ποτὲ πῶς ἄλλος ἀπὸ 'μένα
Σὰς ἔδωκε ἐλευθερίᾳ, γιατί θε νὰ θυμώσω,
Καὶ τότε τρεῖς ἄλλοιμονο, Ἐπίσκοπε, σὲ σένα,
'Εγὼ ὁ ἴδιος ἤμπορῶ νὰ σὲ ξανασκλαβώσω.
'Εγὼ σὰς ἐλευθέρωσα, ἐγὼ ὁ Ἄλφα Κοῦ
Καλέ μου Θαυμακοῦ.

Εἰς τοῦτο προκατήχησε καὶ ὅλο τὸ ἀσκέρι,
Καὶ πρόσταξε σωτῆρα του νὰ μὲ ἀναγνώρισῃ,
Καὶ νὰ μοῦ στήσουν ἀγαλλμα χρυσὸ 'στὰ νέα μέρη,
Καὶ ὁ καθένας ἄρχεται ἐκεῖ νὰ προσκυνήσῃ
'Εγὼ σὰς ἐλευθέρωσα, ἐγὼ ὁ Ἄλφα Κοῦ,
Καλέ μου Θαυμακοῦ.

Βίπέ τους, ὅ,τι εἰμπορεῖς, καὶ ἂν μοῦ καταφίγῃς
Τὸ ἄγιόν σου ποίμνιον νὰ σύρῃς ἀπ' τὴ μύτη,
Τὴν μεγαλοδωρίαν μου πιστεύω νὰ τὴν ξέρῃς,
'Αμέσως σὲ χειροτονῶ ἔδῳ Μητροπολίτη.
'Εγὼ σὰς ἐλευθέρωσα, ἐγὼ ὁ Ἄλφα Κοῦ,
Καλέ μου Θαυμακοῦ.

~~Ὁ ἔμπαθες πῶς ἔπρεπε ἐδῶ ἐπιδημία
Καὶ δέκα ἑως εἴκοσι πεθαίνουν τὴν ἡμέρα...
Λοιπὸν ἀμέσως γράψε μου μὲ πρώτη εὐκαιρία,
'Εὰν ὁ τύφος τῆς κοιλίης ἐφάνῃ κι' αὐτοῦ πέρα.
'Εγὼ σὰς ἐλευθέρωσα, ἐγὼ ὁ Ἄλφα Κοῦ,
Καλέ μου Θαυμακοῦ.~~

~~Μὴ μὴ φοβᾶσθε τίποτε, τοῦ Θαυμακοῦ πολῖται,
Κι' ἐγὼ ἀκόμη στέκομαι γερός καὶ κοτσονάτος.
Καὶ σὰν κακοὶ χριστιανοὶ συχνὰ παρακαλεῖτε
Νὰ μὲ ἀφήσῃ ὁ Θεὸς νὰ ζήσω γιὰ τὸ κράτος.
'Εγὼ σὰς ἐλευθέρωσα, ἐγὼ ὁ Ἄλφα Κοῦ,
Καλέ μου Θαυμακοῦ.~~

Θαρρῶ πῶς ἔξηγηθήκαμε, παναγίε μου φίλε,
Καὶ ἔχετε τῆς Παναγιάς καὶ τοῦ Θεοῦ τὴ χάρι.
Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, Ἐπίσκοπέ μου, στείλῃ
Εἰς τὸν σωτῆρα κάμποσες ὁκάδες κουκουναρί,
'Αφοῦ σὰς ἐλευθέρωσα ἐγὼ ὁ Ἄλφα Κοῦ.
Καλέ μου Θαυμακοῦ.

20 Αὐγούστου 1881.

Souris

Λ. 90 ΔΕΛΤΑΡΙΑ ΚΩΝΟΠΟΚΤΟΝΑ Λ. 90

τοῦ Δόκτορος **Ζαμπιρόνη**

Fidibus del Dott. Zambironi.

Ἡ ἀνάφλεξις ἐνός ἐκ τῶν ἀνωτέρω δελταρίων κέντηται τὴν ιδιότητα νὰ **καταστρέφῃ** τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ὀχληρὰ ζωῦφια τῆς παρούσης ἐποχῆς, οἷον κῶνωπας, σκνίπας, κ.τ.τ.
Ζητήσατε πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ Δόκτορος **Ζαμπιρόνη** καθόσον κυκλοφοροῦν καὶ νύθια ἐπιφέροντα κεφαλαγίαν.

Τὰ τοῦ Δ. Ζαμπιρόνη **γνήσια** εὐρίσκονται εἰς τὸ Φαρμακευμερεῖον τοῦ Κ. Ὀλυμπίου.